

„Mindig boldog
várakozással nyitok ki
egy Frost-könyvet.”

– *Charlaine Harris*

MÁSODIK KÍSÉRTÉS

AZ ÉJSZAKA HERCEGE 2.

fine 
selection

JEANIENE FROST

JEANIENE FROST

MÁSODIK KÍSÉRTÉS

AZ ÉJSZAKA HERCEGE
2. KÖTET

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Tage-nek, Kimberlynnek,
Candace-nek és Carolnak
Mindazért, amit tesztek, és azért,
mert csodálatos hölgyek vagytok.*



Prolóógus

NEM MOST ÉBREDTEM ELŐSZÖR FOGOLYKÉNT. Még csak nem is másodszor. Úgyhogy ideje volt elgondolkodnom az életmódomon.

Múltbéli tapasztalataim alapján tudtam, hogy nem szabad azonnal kinyitnom a szememet, vagy máshogy vennem a levegőt. Helyette öntudatlannak tettem magam, és leltározni kezdtem.

Fájt a fejem, ami nem lepett meg, de azon kívül jól voltam. A karomat fáradtnak éreztem a hátam mögött, a vastag valami a kezeimen kesztyű volt, és a feszítő érzés a csuklómon kötél. A kényelmetlen valami a számban egyértelműen arra utalt, hogy kipeckelték.

Ahogy feltérképeztem a fizikai helyzetemet, a környezetemmel folytattam. A padló emelkedő és süllyedő mozgása biztosan hullámmoktól származott, tehát egy hajón voltam. Néhány fogva tartóm a hangok alapján a fedélzeten volt, de egyikük egy szobában velem. Egy szót sem szólt, de évekig éltem egy vámpírral, így könnyen kiszűrtem az alig hallható rezdüléseit.

Amikor kinyitottam a szememet, a pillantásom tévedhetetlenül találta meg a fekete hajú vámpírt a szoba másik sarkában. Csak egy pislogás jelezte, hogy megleptem.

– Nem gondoltam, hogy már ébren vagy – mormogta.

Lepillantottam a pecek felé, aztán vissza rá, mire felvonta a szemöldökét.

Lefordította a néma üzenetet.

– Nyilván mondanom sem kell, hogy a sikoltozás haszontalan.

A szememet forgattam. Mi van itt ma, amatőrök napja? Elmosolyodott, majd felemelkedett a szemközi priccsről.

– Gondoltam.

Abban a pár rövid pillanatban, miközben a vámpír felállt és hozzám lépett, hogy kivegye a számból a pecket, megpróbáltam megtudni róla annyit, amennyit csak lehetett. Hozzám hasonló korúnak látszott, de rövid haja, borotvált arca és átlagos testalkata alapján úgy ítélt meg, vámpírévekben kevesebb mint százéves lehet. Az ennél idősebb vámpírok bőrét általában több heg irdalta, és nem nagyon szerették a modern hajviseletet. De a legáruklodóbb mégis a pillantása volt. Az igazán öreg vámpírok tekintetének van egy bizonyos... súlya, mintha az elsuhanó évszázadok kézzelfogható nehezéket akasztottak volna rá. Az én névtelen fogva tartóm pillantása nem ilyen volt, és ha van egy kis szerencsém, senki másé sem a hajón.

A fiatal vámpírokat könnyebb megölni.

– Vízet – mondtam, ahogy kikerült a számból a pöcök. Annak meg az altatás utóízének köszönhetően a szám olyan száraz volt, hogy a nyelvem felcsavart zokninak tűnt.

A vámpír eltűnt, majd egy doboz kólával tért vissza. Azonnal nyelni kezdtem, ahogy a számhoz emelte, majd egy méretes bőfögés szakadt ki belőlem, ahogy abbahagytam az ivást. Ha a büfi véletlenül a fogva tartóm arca felé szállt, hát, nem tehettem róla. Meg voltam kötözve.

– Bájos – jegyezte meg szárazan.

– Valahogy kevésbé érdekel az etikett, amióta ezüsttel lőttétek tele a barátomat – feleltem nyugodtan. – Ha már itt tartunk, látni akarom.

A vámpír szája megrándult.

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy követelőzz, de igen, életben van.

– Ha nem akarsz hozzá kísérni, hát jó – mondtam, és gyorsabban pörgött az agyam. – Gondolom, tudod, hogy érintéssel látok dolgokat. Vedd le a kesztyűt rólam, és hagyd, hogy megérintselek! Akkor tudni fogom, igazat mondasz-e.

A vámpír kuncogott, villanás üdítette fel tőzegmoha-színű szemét.

– Hogy megérints? Úgy érted, hogy használhasd azt a halálos elektromos korbácsolat, és kettőbe váglass?

Megmerevedtem. Erről meg honnan tudott? A legtöbb ember, aki látta a képességemet használat közben, már halott volt.

– Ezért vannak rád celluzozva ezek a kesztyűk – folytatta háborítatlanul. – A biztonság kedvéért.

– Hogy is hívnak? – kérdeztem, és próbáltam nyugodtnak hangzani. Széles ajka még tovább nyúlt.

– Szólíts Hannibálnak!

Visszamosolyogtam rá.

– Jól van. Hannibál, mit akarsz tőlem? Arra kellenek a képességeim, hogy megtaláljam az egyik ellenségedet? Elmondjam, elárul-e valaki? Vagy kiolvassam a múltat valami tárgyból?

Hannibál felnevetett, és bár a kacagása inkább dr. Genya-szintű volt, mint hidegrázós, elég volt hozzá, hogy taszítson.

– Nem akarok én tőled semmit, madaram. Én csak egy küldönc vagyok. Csak annyit tudok, hogy háromszor annyit érsz élve, de ha bármivel is próbálkozol, holtan is jó pénzt kapok érted.

Hannibál vidáman intett oda nekem, majd elhagyta a szobát. Én egy szót sem szóltam, próbáltam kiutat találni a helyzetemből. *Nem* fogom hagyni, hogy valami ismeretlen rosszfiúhoz zsuppoljanak. Akkor is elmenekülök, ha belehalok.



I. fejezet

Négy héttel korábban

LÁNGOK ZUHATAGA ALATT ÁLLTAM. Cinóbervörös és arany öntött el, fonódott a hajamba, majd vált szét folyócskákká a testemen, végül átsiklott az ujjaim között, hogy aztán a lábam elé hulljon. A lángok olyan vastagok voltak, hogy nem láttam át rajtuk, az egész világ ragyogó, naplementeszínű árnyalatokból állt. Meg kellett volna ölnie a lángtengernek, de sértetlen voltam. Még csak nem is félttem. Helyette furcsán intenzív vágyódás járt át. Folyton próbáltam elkapni az egyik lángot, de sosem sikerült. Hiába borított be tetőtől talpig a tűz, valahogy mindig megszökött a markomból.

– Leila! – szólított egy hang, ami nem volt elég ismerős ahhoz, hogy meg tudjam állapítani, kihez tartozik. – Menekülj, mielőtt késő lesz!

Az eszem azt súgta, tegyem, amit a névtelen illető tanácsol, de nem akartam. Úgy tűnt, a lángok sem akarták, hogy menjek, újra és újra körém fonódtak, simogattak ahelyett, hogy égettek volna. *Látod?* – gondoltam dacosan. *Nem bántanak.*

– Leila! – erősködött a hang. – *Menekülj!*

– Nem – feleltem, és ismét megpróbáltam magamhoz ölelni a lángokat. De a ragyogó fényű szalagok megint csak kicsusszantak a kezemből, mint általában, ezúttal azonban elsötétedett gazdag színük. Mire a lábamhoz értek, úgy festettek, mint a kátránycsíkok. Azután a tűzeső a fejem fölött hirtelen szétoszlott, én pedig ott maradtam meztelenül, reszketve a hirtelen lesújtó feketeség közepén.

A félelem jéggé fagyasztotta a bensőmet. A hangnak igaza volt. Valami rossz fog történni...

Nem volt időm futásnak eredni, a tűz olyan hirtelen világította be ismét a sötétséget. Ezúttal nem ömlött rám gyengéden, hanem oldalról csapódott nekem. Fájdalom hasított belém, ahogy a lángok minden pusztító erejükkel rám támadtak, megperzseltek, felégettek mindent, amihez hozzáérték.

– Miért? – sikítottam, az árulás fájdalma eltörpült a fizikai kín mellett.

– Figyelmeztettek – felelte az ismeretlen hang, messze a tűzfalon túli biztonságból. – De nem hallgattál rám.

Azután már semmi mást nem hallottam, csak a saját sikolyaimat, ahogy a tűz könnyörtelenül felemésztt.

– *Ne!*

A hang fájdalmasan vonított a fejemben; a valóságban suttogás-ként hagyta el a szó az ajkamat. Ez is elég volt, hogy felébresszen, riadtan rándultam össze, aztán rájöttem, hogy már nem lángok borítanak, hanem takarók. Az egyetlen tűz a közelemben rácok biztonságában parázslott a szoba másik felében, a kandallóban.

Vettem pár mély levegőt, hogy a rémálom utóhatásait lerázzam magamról. Egy perc múltán a szívem nyugodtabb ritmusra váltott, nem zakatolt tovább. Ijedtség nyilallt belém, aztán észrevettem, hogy üres az ágy mellettem. Így legalább nem kellett beismernem,

hogy megint ugyanazt álmodtam, viszont annak egy cseppet sem örültem, hogy egyre gyakrabban bújtam egyedül ágyba, és ébredtem ugyanúgy.

Ha babonás lettem volna, biztos attól félek, hogy a visszatérő álom egy rossz ómen, de ha én figyelmeztetéseket kaptam, azok nem homályos metaforák formájában találtak meg álomban. *Eddig* kegyetlen víziókban támadtak rám, én pedig minden érzékemmel átélhettem, mi fog történni, de már hetek óta nem volt ilyen látomásom. Sokáig vágytam rá, hogy bár ne támadnának vízióim – és ne látnám az emberek legszörnyűbb bűneit – egyetlen érintéstől, de éppen most, hogy szükségem lett volna a képességeimre, nyaralni ment.

Ez a gondolat kiűzött a takaró alól. Átlendítettem a lábamat a matrac oldalán, majd leléptem az emelt padlóról, amitől a hatalmas, baldachinos ágy csak még lenyűgözőbbnek hatott. Aztán egyenesen a kandallóhoz mentem, és letérdeltem elé. A lángok java kialudt az éjszaka, de a szenes fadarabok még parázslottak. Félretoltam a tűzrostélyt, és egy pillanatra a fadarabok fölé tartottam a kezemet, azután egyenesen beledugtam a ropogó hasábok közé.

A belém hasító fájdalomtól már-már megkönnyebbültem, de aztán rájöttem, hogy csak az egyik ujjamból ered. A kezem többi része egy cseppet sem sajnált, pedig csuklóiig elmerültem a forrón izzó parázsban. Vártam még pár percet, hogy biztosra menjek, aztán kihúztam. A mutatóujjamból kiálló szálkától és a több mint tízéves hegemtől eltekintve a kezem sértetlen maradt, egy szőrszálam sem pörkölődött meg.

A fenébe. Már hat hét eltelt, és *még mindig* nem szűnt meg.

A többi nő legfeljebb nemi betegséget kap el a pasijától. Az semmi ahhoz képest, amivel az enyém megfertőzött – ráadásul a tűzimmunitás érthetetlen módon blokkolta a képességeimet. Persze nem kéne

meglepődöm. Nyilván vannak következményei annak, ha az ember lánya a sötétség nem hivatalos hercegével jár.

Kipiszkáltam a szálkát, és lenyalogattam az ujjamat, pedig egyike voltam azon keveseknek ebben a házban, akik *nem* szeretik a vér ízét. Aztán addig matattam, amíg találtam egy nagy férfinget, aminek az anyaga olyan puha volt, mint a kasmír. Valószínűleg többre került, mint amennyit én egy hónap alatt megkerestem, amikor még karneválosként dolgoztam, mégis a megszokott közönnyel végezte az este a padlón. Sosem láttam, hogy bárki is takarítaná ezt a szobát, de koszosnak sem láttam még. A szolgák biztos nindszaként állnak lesben, amíg el nem hagyom az ágyat, hogy utána megint makulátlanra suvickoljanak mindent.

Nem kellett sokáig várniuk. Pisilnem kellett, és bármilyen fényűző volt is a pasim szobája, véctét speciel nem építettek a fürdőbe. *Neki* nem volt rá szüksége, mert több száz éves vámpír volt.

Felvettem az elhajított inget. Elég hosszú volt, hogy eltakarja a trikómat és a bugyimat, de különben sem futhattam bele senkibe a szobájából az enyém felé menet. Senki más nem használta a nappalit, ami összekötötte a két hálót. Az elzártága és az eleganciája legalább egy kis méltóságot kölcsönzött a szégyenmenetnek.

Ahogy visszaértem a szobámba – az imént elhagyott éjfélzöld és mahagóni csoda világosabb árnyalatú változatába –, egyenesen a fürdőszobába mentem.

– Villany fel! – mondtam, majd hozzátettem: – Félhomály! – mert a vakító fénytől hunyorognom kellett.

Lágy borostyán ragyogás világította meg a krémszínű márványt, megcsillant az arany és zellerzöld erezeten. A kisautó méretű zuhanyzó és a fésülködőasztal is fénybe borult. Amikor először láttam ezeket a fényűző kellékeket, teljesen lenyűgöztek. Most már csak

annyit motyogtam az orrom alatt, ahogy a diszkrétén elválasztott sarok felé siettem, hogy:

– Ötvenméteres sprint minden reggel, mert nem hajlandó beszerelni egy vécét az ő fürdőszobájába. Mintha nem költene többet minden este a vacsorára, amit nem is eszik meg.

Egy részem tudta, hogy a morgásom csak arra szolgál, hogy elrejtsem mögé a bizonytalanságomat, amiért egyre többször üres az ágyam, de a húgyhólyagom, mintha csak egyetértene, összehúzó-
dott. Ahogy végeztem a szükségleteimmel, beálltam a zuhany alá, közben figyeltem, hogy csak a bal kezemmel érjek hozzá a dolgokhoz. Bár pillanatnyilag a belőlem sugárzó áram néma volt, nem akartam kockáztatni, hogy megpörköljem a csöveket egy véletlen elektromos lökettel.

A tusolás és öltözés után lesétáltam a négyemeletnyire lévő földszintre. A lépcső aljában egy magas plafonú, kőoszlopos előcsarnok terült el, amit antik pajzsok és kacifántos freskók díszítettek. Ha nem lett volna a belső kert, úgy nézett volna ki, mint Bill Gates Gótikus Menedéke.

Az előcsarnok végében ott állt az én állandóan meglógó pasim, Vlad. Igen, *Vlad*. Pár ember elköveti azt a hibát, hogy Drakulának szólítja. Sötét haja ugyanolyan színű volt, mint a borosta, ami ötórás árnyéknál valamivel vastagabb kontúrt rajzolt az állára. Íves szemöldök keretezte réz- és smaragdszínt ötvöző szemét. Sima anyagok burkolták emberéletének évtizedes harcaitól edzett testét. Ezúttal is csak az arca és a keze maradt csupaszon. A teste többi részét csizma, fekete nadrág és füstszerű, nyakig gombolt ing takarta. A legtöbb izmos fickóval ellentétben Vlad nem villantott sok bőrt, de rászabott ruhái legalább olyan hatásosan hangsúlyozták magas alakját, mint a futónadrág és az izompóló.

Abba kellett hagynom a báméskodást, mert észrevettem, hogy a vállára kabát van terítve. Nem csak úgy kisurrant az ágyból, miközben én aludtam; készült szó nélkül lelépni.

Megint.

Voltál már úgy, hogy pontosan tudtad, mit nem kéne tenned... ennek ellenére megtetted? Nem kellett hozzá a látnoki képességeim, hogy tudjam, nem úgy kéne kezelni ezt a helyzetet, hogy végigmasírozok az előcsarnokon, és felcsattanok, hogy „Te meg hova készülsz?”, mégis ezt tettem.

Vlad a helyettes parancsnokával, egy szőke vámpírral, Maximusszal beszélt, aki úgy festett, mint egy életre kelt, vérszomjas viking. A kérdésem nyomán két pillantás rebbent rám, egy szürke és óvatosan közömbös, és egy rezes zöld, gúnyos. Megmerevedtem, és azt kívántam, bárcsak visszaszívhatnám a kérdést. Mikor lett belőlem is ilyen idegesítő, tapadós barátnő?

Közvetlenül azután, hogy megszűnt az, ami miatt Vlad egyáltalán érdeklődött irántad – szólalt meg az alattomos belső hangom. Azt hiszed, véletlen, hogy akkor kezdett ilyen távolságtartó lenni, amikor elvesztetted a képességedet, és így már nem tudsz kémkedni neki az ellenségei után?

Azonnal elkezdtem gondolatban a „That’s the Way” című számot énekelni a KC and the Sunshine Bandtól. Vlad nem csak hihetetlenül nagy hatalmú vámpír volt, aki a világ legismertebb, élőhalottakról szóló történetét inspirálta. A gondolatokban is olvasott. Az esetek többségében.

Az ajka felfelé görbült.

– Legalább tarthatnál néha kívánságműsort, hogy mit énekelsz, amikor ki akarsz zárni a gondolataidból.

Ha nem ismertem volna, nem vettem volna észre a megcsendülő iróniát, amitől halvány akcentussal fűszerezett hangja magasabbra

szökött, és ez élt kölcsönzött pallérozott szavainak. Nem hiszem, hogy valaha is megbocsát annak a vámpírnak, aki megtanította, hogyan védhetem meg a gondolataimat.

– Van, aki szerint ez a szám igazi klasszikus – feleltem, miközben összeszidtam magam gondolatban amiatt, amit hallhatott, mielőtt blokkoltam.

– Ez is csak azt bizonyítja, hogy a világ tele van bolondokkal.

– Nem válaszoltál a kérdésemre – vágtam vissza.

Vlad felvette a kabátját, közben a halvány mosoly végig ott maradt az arcán.

– Nem véletlenül.

A kezem bizsergett, ahogy a bennem örvénylő áram nekifeszült. Egy leszakadt vezetéknek köszönhetően az egész testemben elektromosság futott, de a jobb kezem volt a fő forrás. Ha nem fogom vissza a dühömet, még a végén szikrázni kezdek.

– Ha legközelebb le akarsz rázni, csináld azt, amit a modern férfiak!

– A hangom érdekesebb volt, mint a smirgli. – Mondd, hogy dolgokat intézel, vagy valami! Úgy udvariasabb.

Rezes pillantása lángoló smaragdzöldre váltott, ezzel bizonyítva nem emberi voltát.

– Nem vagyok modern férfi.

Hát persze, hogy nem, de fájna neki, ha egy kicsit *kevésbé* lenne bonyolult, bosszantó és titokzatos? Legalább néha!

Maximus lopva rám pillantott, aztán visszafordult Vladhoz.

– Minden készen várja, mire visszatér – jelentette ki, aztán meghajolt és távozott.

Ez meg mit jelentsen? A kérdés ott remegett a nyelvem hegyén, de úgysem kapnék választ. Ez még nem jelenti azt, hogy annyiban fogom hagyni az ügyet. Már belefáradtam, hogy azon tűnődöm, mit

jelent a kapcsolatunk szempontjából az, hogy egyre többször tűnik el. Ha az elfojtódott látnoki képességem megváltoztatta, amit irántam érzett, inkább mondja meg egyenesen. Abbahagytam az éneklést, amíg felé küldtem egy gondolatot: *Ha visszaérsz, elbeszélgetünk.*

Ezúttal olyan széles volt a mosolya, hogy kivillantak a fogai. Az agyaráit visszahúzta, de a mosolyában így is ott volt a szerető és a ragadozó is.

– Alig várom.

Azután csak a hűlt helye maradt. Csak a testes bejárati ajtó csapódása jelezte, hogy azon keresztül távozott. A vámpírok nem tudnak eltűnni, de néhány vámpírmester olyan gyorsan mozog, mint ha semmivé válna.

Felsőhajtottam. Az elmúlt pár hónapban a kapcsolatom Vladdal pontosan olyan szenvedélyes és felkavaró volt, ahogyan a filmek mutatják. Pedig reméltem, hogy Hollywood legalább a sötétség hírhedt hercegével randizó nők sanyarú sorsát illetően téved.

Ez a gondolat lehangolt, de nem akartam morcosan ücsörögni egész nap. Ehelyett elfoglaltam magam a nők legidőtállóbb és legnagyobb múltú gondolatelterelő technikájával.

Felrohantam a húgom szobájához.

– Gretchen, ébresztő! – kiabáltam be az ajtón. – Vásárolni megyünk!



2. fejezet

– EZ AZ ELSŐ DOLOG, AMI NEM SZAR Romániában – mondta a húgom, miközben egy kosár ruhát borított a pultra.

Lehunytam a szemem, nem tudtam, kitől kéne előbb bocsánatot kérnem, az eladótól, amiért Gretchen a hazáját szapulja, vagy Maximustól, akinek újabb szatyorral fog gyarapodni a fél tucatra rúgó gyűjtemény a kezében. Ez történik, ha idegen bankkártya kerül a húgom markába. Vladnak az volt az alapszabálya, hogy a vendégei minden vásárlása az ő kártyáját terheli.

Lehet, hogy átgondolja még ezt, ha megkapja a számlát. Én igazán igyekeztem a takarékoskodás mellett érvelni, de nem jött össze. Csak annyira felhúztam vele Gretchent, hogy egy idő után már fel sem próbálta a ruhákat, mielőtt megvette őket.

– Fáradt vagyok. Menjünk haza! – váltottam taktikát.

Gretchen kék pillantása összeszűkül.

– Kizárt. *Hetek óta* ott gubbasztok a pasid kastélyában, pedig tuti, hogy a vámpír fickó már kinyiffant, különben nem engedte volna el apát és Martyt.

Nem mutattam rá, hogy a legjobb barátom, Marty és apa sokkal kevésbé hajlottak a meggondolatlanságra, mint ő. Kicsi volt az esélye ugyan, de ha Vlad ösellensége, Szilágyi valahogy *mégis* túlélte, Gretchen itt volt a legnagyobb biztonságban. Akkor sem tudta volna meghúzni magát, ha az élete múlik rajta, ahogyan azt most is bizonyította. Az eladóra pillantottam, mosolyt erőltettem az arcomra, és Gretchent az ingujjánál fogva húztam oda magamhoz.

– Nyilvánosan nem beszélünk a tudod-miről – sziszegtem.

– Miért? – kérdezett vissza változatlan hangerővel. – A város fele tud a vámpírokról, mert itt minden Vlad tulajdona, és vérzsáknak használják őket. A többieket pedig majd megbűvöli Maximus, hogy felejtsek el, amit hallottak.

Kidüledt szemmel pillantottam az eladóra. A lány felemelte a kezét, és mondott valamit románul a szőke vámpírnak.

– Ne aggódj, lojális Vladhoz! – foglalta össze nekem Maximus. Aztán viharos szürke tekintete Gretchenen pihent meg. – Ha nem fogod vissza magadat, legközelebb téged bűvöllek meg.

– Úgyse tennéd – fújtatott a húgom.

Maximus kihúzta magát, hogy jól látszódjon mind a két métere, ha duzzadó izmai önmagukban nem lettek volna elég lenyűgözőek.

– Tettem már rosszabbat is, hogy megvédjem a hercegem.

Szívem szerint kupán vágtam volna Gretchent, de azt senki – még egy olyan barát sem, mint Maximus – nem úszhatja meg, ha ráijeszt a kishúgomra.

– Megértette – feleltem hűvösen. – És ha nem, majd *én* lerendezem vele.

Maximus Gretchenre pillantott, alig láthatóan ingatta a fejét, majd mélyen meghajolt előttem.

– Ahogy akarod.

Az arcom felforrósodott. Mivel Vlad barátnője voltam, legnagyobb bosszúságomra a vámpír alattvalói ugyanúgy hajlongtak előttem, mint előtte.

– Hagyd ezt abba! Utálom.

Felegyenesedett, és az ajkát kendőzetlen vigyor feszítette szét.

– Igen, tudom.

Amikor találkozott a tekintetünk, egy röpké pillanatra ugyanazt a fickót láttam, aki megragadta az alkalmat, hogy randizzon velem, amikor kelletlen menekültként megérkeztem Vlad otthonába. Aztán ismerős fátyol ereszkedett Maximus szemére, és visszatért az én udvarias testőröm.

– Még van egy órátok, ha szeretnétek tovább vásárolni. Utána vissza kell térnünk a házba.

– Miért? – kérdeztem, mielőtt még Gretchen megtehetette volna.

– Mert elő kell készülnöd, hogy fogadd Vlad vacsoravendégeit. Nem késhetsz el a vacsoráról.

Ezúttal Gretchen volt a gyorsabb:

– Vacsoravendégek? Kicsodák? Miért nem szóltál előbb?

– *Neked* azért nem szóltam, mert nem kötelező megjelenned – felelte Maximus, majd halványan rám mosolygott. – *Neked* pedig azért nem mondtam, mert úgy tűnt, így is tele van a fejed.

Szégyen és megadás kavargott bennem. Vajon mindenki tudta, hogy Vladnak és nekem gondjaink vannak? *Hát persze, hogy tudták* – válaszoltam meg a saját kérdésemet. Az élőhalottak hallásával valószínűleg még azt is tudták, hogy egy hete nem szexeltünk, mert éppen megvan.

Felsóhajtottam.

– Úgy fest, mégis kénytelen leszek vásárolni – eddig ugyanis nem tettem, hogy ne tetézzem még én is a gigantikus számlát, amit Gretchen összehozott.

Valami megfejtethetlen érzelem suhant át Maximus arcán.

– Nem szükséges. Vlad már a szobádba vitette a ruhádát.

Először lelép egy szó nélkül. Aztán itt vannak ezek a váratlan vacsoravendégek, és most megtudom, hogy már kiválasztotta nekem a ruhát.

– Egy apró nyomot sem adsz, hogy mégis mi ez az egész? – kérdeztem Maximust.

A mosolya egy kicsit túl feszes volt.

– Ahogy azt mondtam, rosszabbat is tettem már, hogy megvédjem a hercegemet.

Csak egy pillantást kellett vetnem a ruhára, hogy tudjam, a vacsora nem arról fog szólni, hogy Vlad elbeszélget egy régi barátjával, aki beugrott látogatóba. Fekete bársony koktélsruha volt, hátul rövid uszálylyal, elől ejtett nyakvonallal, amit apró ékkövek díszítettek. Egy fekete magas sarkú és egy pár hasonló kövekkal kirakott, könyéig érő, fekete kesztyű – amit árambiztos gumicsíkkal szegtek, természetesen – egészítette ki az extravagánsan vonzó szettet. Felpróbáltam, és nem lepott meg, hogy úgy illett rám, mintha a pontos méreteim alapján varrták volna. Még dekoltázsom is volt benne – ez ritka tünemény, köszönhetően apró melleimnek.

Ennél szebb ruhát még sosem viseltem, de szívesen elcseréltem volna ezt és Vlad összes többi drága ajándékát is, ha a kettőnk között feszülő űr eltűnik. Végigsimítottam a puha anyagon, és azt kívántam, bár visszatértek volna a képességeim, hogy tudjam, vajon bocsánatkérésnek szánta-e az ajándékot, amiért mostanában olyan

húvös velem, vagy egyszerűen csak így akart meggyőződni róla, hogy elég jól fogok mutatni a karján ma este. Vladtól bármelyik kitelik.

Éppen ezért akartam beszélni vele később, mindegy, mi lesz a vége. Semmi kedvem nem volt kicicomázni magam, de nyilván elegáns vacsora elé néztünk. Mire elkészültem, hosszú, egyenes hajam vastag hullámokban omlott a vállamra, a sminkem pedig visszafogott volt, eltekintve a sötétvörös rúztól, ami nagyszerű kontrasztot alkotott fekete ruhámmal és téliesen sápadt bőrömmel. A sokéves cirkuszi tapasztalataimnak köszönhetően gyorsan kicsinosítottam magamat. És hála a rutinnak, a halántékomtól az ujjamig futó hegemet is jól palástoltam. Fényes fekete tincsek takarták az arcomnak azt a felét, és vastagon omlottak a jobb vállamra is. Felhúztam a kesztyűt, így alig pár centi látszott ki a felkaromból, ami tanúskodott a különleges képességeimet okozó balesetről.

Ezeket a képességeimet fojtotta el Vlad, amikor bevont a tűzálló aurájával, hogy megvédjen a robbanástól, amit Szilágyi okozott. Vlad ellensége magával akart rántani a halálba, de túléltem a lángokat. Úgy tűnik, ennek ára volt. A sors nem adja könnyen a dolgokat.

Megráztam a fejem, hogy kiírtsam a múlt képeit. Aztán a legkevésbé sem ünnepi hangulatban indultam a földszint felé.

Vlad a lépcső aljában várt rám. Fekete szmokingja színek hiányában akár túl egyszerűnek is tűnhetett volna, helyett úgy festett, mint a halál angyalának érzéki verziója. Ellenállhatatlan borzongás kapott el, ahogy a pillantása végigmért. A szeme egy pillanatra smaragdszínben villant fel, és amikor megfogta a kezemet, még a kesztyűmön keresztül is éreztem a teste forróságát. Az átlagos vámpírok szobahőmérsékletűek, nem úgy Vlad. A pirokinetikus képességének köszönhetően, ami rettegetté tette, sokkal melegebb volt,

mint a legtöbb ember, főleg, amikor használta az erejét, vagy felgerjedt benne a düh vagy a vágy.

– Elbűvölően festesz.

Mély morgása tudatta velem, milyen érzelem tüzei is éppen, és újra csak elkapott a borzongás. Lehet, hogy az érzéseimet kételyek mételezik, de a testem tudja, mit akar. Akaratlanul is közelebb simultam hozzá, és a mellbimbóm megkeményedett, amint a mellkasa az enyémnek feszült. Aztán odalenn is összerándult bennem valami, ahogy az ajka súrolta a nyakamat, és vaskos borostája végigkarcolta a bőrömet.

Mélyet sóhajtott, a levegő puha csókokként záporozott lüktető pulzusomra. Aztán a keze csodálatosan kecsgetető forrósággal a vállamra feszült. Egyetlen pöccintéssel félretolta a hajamat, felfedve a nyakamat. Levegő után kaptam, ahogy az ajkai szétnyíltak, és két kemény, éles agyara a bőrömnél feszült. A metszőfogai okozta sötét gyönyört majdnem annyira szerettem, mint szeretkezni vele, és mostanában egyikben sem volt túl sok részem. Gondolkodás nélkül húztam magamhoz a fejét, és szinte remegtem a vágytól.

Valamit motyogott, aztán elhúzódott, de a tekintete még mindig smaragd fénnel ragyogott.

– Ne most! Várnak a vendégeink.

Az első gondolatom az volt, hogy: *Nem érdekel!* Aztán közvetlenül utána, hogy: *Mi bajom van neked?* Igen, emberek várnak ránk, arról nem is beszélve, hogy az előcsarnokban egy csomó őr ólálkodik. És még ha senki sem lett volna körülöttünk, akkor is komoly dolgokat kellett megbeszelnem Vladdal a későbbiekben. Legfeljebb a listám legvégén szerepelhetett a libidóm kielégítése.

– Igazad van – mondtam. Leeresztettem a kezemet, és elhúzódtam. Nem néztem rá, ahogy visszasöpörtem a hajamat a vállamra,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy annyit eltakarjon cikcakkos hegemből, amennyit csak tud. Nem szégyelltem, de már nagyon untam az elkerülhetetlenül szá-
nakozó pillantásokat azoktól az emberektől, akik először látták.

– Leila.

Úgy ejtette ki a nevemet, hogy arra azonnal felkaptam a fejemet. Vlad szeme újra fényes mahagóniszínű volt, már csak az íriszét öle-
lő természetes gyűrűben maradt némi zöld.

– Ne takargasd magad senki előtt! – mondta, és lelökte a hajamat a vállamról. – Csak az ostoba emberek szánják a túlélőket a hegeik miatt. Sose alázkodj meg ostoba emberek előtt!

Aztán kinyújtotta a kezét, saját harci sebei fakó csikokként irdal-
ták a bőrét.

– Gyere!

Megfogtam a kezét, és közben leküzdöttem az érzést, ami látha-
tatlan szíjjakkal szorította össze a szívemet, majd gondolatban egy
dalt kezdtem dúdolni, mielőtt meghallhatta volna a legveszélyesebb
gondolatomat.

*Ez az egyik oka annak, hogy szeretlek. Te senki előtt nem hajolsz meg.
Sajnos lehet, hogy ugyanez a tulajdonság tép majd szét minket.*